

των ροών των μεταναστών, «πράσινη» αγορά των καταστροφών της φύσης, υπακοή για την εξασφάλιση κοινωνικής και εργασιακής ειρήνης, ολοκληρωτική κυριαρχία επί της πληροφορίας, της γνώσης και του πολιτισμού.

Ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός, απελευθερωμένος ο ίδιος από κάθε φραγμό κίνησης -πέρα από αυτούς που μπορεί να ορθώνουν οι κοινωνικοί ταξικοί αγώνες- και τα αφεντικά λένε ωμά στους εργαζόμενους: Σας περιθωριοποιούμε, σας κάνουμε τη ζωή και την εργασία λάστιχο, σας απολύουμε, σας χρησιμοποιούμε όταν και όπως θέλουμε για την αύξηση των κερδών μας. Η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης είναι πλέον ευθύνη των ίδιων των εργαζομένων. Τα ανθρώπινα απορρίμματα είναι το μεγαλύτερο μέρος των διογκούμενων απορριμμάτων τόσο της κρίσης όσο και της ανάπτυξης.

Όλα πια βοούν ότι η κοινωνία που είναι βασισμένη στην εκμετάλλευση της εργασίας, την κρατική κυριαρχία, την ιδιοκτησία, τον ανταγωνισμό, την ιεραρχία, την αντιμετώπιση της φύσης ως οικονομικό πόρο, τον παραγωγισμό, δεν έχει άλλο μέλλον να μας προσφέρει από αυτό της σύγχρονης τεχνοεπιστημονικής βαρβαρότητας, αποξένωσης, αλλοτρίωσης και καταστροφής.

Απέναντι σε αυτή την ολοκληρωτική επίθεση ο κόσμος της εργασίας δεν μπορεί να αντιπαραθέσει τίποτα λιγότερο παρά το τα θέλουμε όλα! Θέλουμε όλο τον πλούτο που παράγουμε, την αλλαγή του εκμεταλλευτικού και δεσποτικού τρόπου παραγωγής του, την αλλαγή και του ίδιου του άχρηστου και καταστροφικού για τον άνθρωπο και τη φύση πλούτου. Θέλουμε οι βασικές μας ανάγκες (τροφή, στέγη, παιδεία, υγεία, ασφάλιση, πληροφόρηση, πολιτισμός) να καλύπτονται για όλους, χωρίς καμιά διάκριση, με μη εκμεταλλευτικούς, αγοραίους, κρατικούς, ή κυριαρχικούς προς τη φύση όρους, ως κοινά δωρεάν προσβάσιμα σε όλους δημόσια κοινωνικά αγαθά, που διαχειρίζονται οι άνθρωποι με συνεργατικούς, ισότιμους και κοινωνικά αλληλέγγυους όρους. Θέλουμε ο χώρος να συγκροτείται ως δημόσιος κοινωνικός χώρος κοινοτικών μορφών αυτοδιεύθυνσης και δημιουργίας. Θέλουμε η φύση να αποτελεί συμμαχική δύναμη της συλλογικής μας προσπάθειας, οργανικό στοιχείο μιας ζωής απαλλαγμένης από πλαστικές ανάγκες και ιδιοκτησιακό εγωισμό.

Απέναντι σε αυτές τις ανάγκες του κόσμου της εργασίας στέκονται εχθρικά οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των

ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, γιατί ως προκεχωρημένα φυλάκια του κράτους μέσα στο εργατικό κίνημα αποτελούν τους θεματοφύλακες της ανάπτυξης των αφεντικών, της ανταγωνιστικότητας, της παραγωγικότητας. Επιδιώκουν “εθνικά υπεύθυνους” ρόλους, είτε με εθιμοτυπικές λιτανείες, είτε στα τραπέζια του διαλόγου. Στόχος τους είναι η εξασφάλιση της κοινωνικής ομα-

ΚΑΜΙΑ ΘΥΣΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΡΑΤΟΥΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ- ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΗ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ

Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΟΠΛΑ ΜΑΣ

ΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΒΑΘΥΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥΣ

λότητας και συναίνεσης, η οποία στα χέρια της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας μεταφράζεται σε «κοινωνική υποταγή», η διαπραγμάτευση της τιμής της εργατικής δύναμης στα πλαίσια πάντα της

καπιταλιστικής ανάπτυξης. Γι' αυτό και σπεύδουν σήμερα να δηλώσουν “παρών” στην “εθνική προσπάθεια” για υπέρβαση της κρίσης.

Την ίδια στιγμή, ο συνδικαλισμός τύπου ΠΑΜΕ, διατηρώντας τα ίδια γραφειοκρατικά και ιεραρχικά χαρακτηριστικά και επιδιώκοντας να αναδειχθεί σε μια ΓΣΕΕ στη θέση της ΓΣΕΕ, είναι εχθρικός απέναντι σε κάθε ανεξάρτητη εργατική δράση που ξεφεύγει από τον έλεγχό του, δίνει τη “μάχη” της πολιτικής διαμαρτυρίας, της κομματικής καταγραφής και των κοινοβουλευτικών διεξόδων και όχι της πραγματικής μαζικής και μαχητικής από τα κάτω σύγκρουσης με το κεφάλαιο και τους κυβερνώντες.

Όλες οι προτάσεις “ανακούφισης”, “ανάσχεσης”, “διεξόδου” από την κρίση στην ουσία ζητάνε επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση, στην “ομαλότητα” της καταστροφικής για τον άνθρωπο και τη φύση καπιταλιστικής ανάπτυξης. Δεν υπάρχει σε αυτές ούτε ίχνος πραγματικής ανακούφισης, ανάσχεσης ή διεξόδου από την καταθλιπτική κατάσταση που βιώνουν οι εργαζόμενοι/ες, οι άνεργοι/ες, οι νέοι/ες, οι μετανάστες/τριες, σήμερα. Μόνο η μετατροπή της κρίσης σήμερα σε πολιτική επαναστατική κρίση συνολικής αμφισβήτησης και ανατροπής του συστήματος που γεννά τη σύγχρονη δυστυχία μπορεί να οδηγήσει σε πραγματική βελτίωση της θέσης του εργαζόμενου κόσμου.

Γι' αυτό δε διεκδικούμε «κάτι από τα κέρδη τους», αλλά όλο τον πλούτο που παράγει ο εργαζόμενος σήμερα, μαζί με την ανάγκη για αλλαγή αυτού του πλούτου. Δε διεκδικούμε απλά «υπεράσπιση, ή ρεαλιστική μείωση των ωρών εργασίας» ή «δουλειά για όλους», αλλά τη ριζική πανκοινωνική μείωση του χρόνου και την αλλαγή του περιεχομένου της εργασίας για όλους, γιατί θέλουμε να κάνουμε μέτρο του πλούτου τον ελεύθερο χρόνο, να ανατρέψουμε την εργασία της «ανταγωνιστικότητας» και της «αποδοτικότητας» που απομονώνει και αποξενώνει και να την μετασχηματίσουμε σε ελεύθερο συνεργατικό και δημιουργικό κοινωνικό πράττειν. Δε διεκδικούμε απλά «απαγόρευση των απολύσεων», «κρατικοποιήσεις» και «προγράμματα σωτηρίας», αλλά την διεκδίκηση όλης της παραγωγικής διαδικασίας, την επάνκτηση του κοινωνικού πλούτου με την παράλληλη δημιουργία κοινωνικών

αμεσοδημοκρατικών αντιθεσμών.

Δε διεκδικούμε απλά «κρατική» παιδεία, υγεία, ασφάλιση, αλλά τη ριζική αλλαγή των λειτουργιών, των μεθόδων και του περιεχομένου τους, στη βάση της κοινωνικής αλληλεγγύης και των δημόσιων κοινωνικών αναγκών και της απελευθέρωσής τους από τη δικτατορία του κράτους και της αστικής ιδεολογίας.

Δεν καταγγέλλουμε απλά τα σύμφωνά σταθερότητας ή τις αποφάσεις των ευρωπαϊών υπουργών, αλλά δρούμε για τη διεθνοιστική επαναστατική αποδέσμευση και διάλυση όλων των μηχανισμών και διεθνή οργανισμών διακρατικής εξουσίας και οικονομικής κυριαρχίας (Ε.Ε., ΔΝΤ, ΠΟΕ, ΝΑΤΟ κλπ), με δράσεις που θα ενώνουν τους εργαζόμενους απέναντι στον κοινό εχθρό πέρα από εθνικά σύνορα και “εθνικές οικονομίες”.

Δεν αναγνωρίζουμε στα μορφώματα του καθεστωτικού συνδικαλισμού (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, Ομοσπονδίες) ότι εκπροσωπούν τους εργαζόμενους της βάσης. Απεναντίας λειτουργούν ως μεσολαβητές της άμβλυνσης των κοινωνικών αντιστάσεων που ξεπουλούν αγώνες. Αντίθετα, οργανωνόμαστε και παλεύουμε, με πραγματικά ανεξάρτητο και αυτόνομο τρόπο, με συνελεύσεις και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες βάσης, με πρωτοβάθμια σωματεία και επιτροπές βάσης συγκροτημένα σε αυτή την κατεύθυνση, ενώνοντας όλα τα τμήματα των εργαζομένων, Ελλήνων και μεταναστών, πέρα από συντεχνιακές και επαγγελματικές περιχαράκωσεις, με οριζόντιο πανεργατικό συντονισμό τους χωρίς γραφειοκρατικές ή «ταξικές» εκπροσωπήσεις.

Θέλουμε να συμβάλουμε στην ανάπτυξη ενός πραγματικού αντίπαλου δέους απέναντι στην ολοκληρωτική επίθεση του κεφαλαίου και του κράτους, στους «ειδικούς», τα «δεξιά» και «αριστερά» αφεντικά, που να αφορά την εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία, ενός μαχητικού και ακηδεμόνευτου εργατικού κινήματος βάσης και χειραφέτησης, της αδιαπραγμάτευτης διεκδίκησης των αναγκών και των επιθυμιών μας και της ανάπτυξης συλλογικών αμεσοδημοκρατικών, αντιεμπορευματικών, αντικοινοβουλευτικών, αντικρατικών μορφών κοινότητας, αγώνα, αλληλεγγύης, εργατικού πολιτισμού.